

Cosmin Leucuța
HOODOO

roman

POLIROM
2018

Cuprins

Partea I

Lucrurile s-au schimbat	9
Oamenii frumoși.....	13
Toată lumea are secrete.....	34
Sau ai prefera să fii un pește?.....	40
Departate de orice drum	43
Urmează-mă spre casă	57
Aprinde-mi inima.....	63
Vorbește cu străinii și crede că viața îi e în pericol	123
Noaptea e momentul potrivit.....	129
Păsări care zburăți în înaltul cerului.....	140
Numărând florile de pe perete.....	165
Marți	189
Brațele timpului	211

Partea a II-a

Joi	237
Iubirea adevărată așteaptă	245
Acum toți criminalii în hainele lor.....	259
Mănâncă-te/Ce să facem acum?.....	279

Duminică.....	293
Respect pentru oameni și cărți.....	331
Luni.....	358
Tipo, o să te părăsesc.....	358

Partea a III-a

Valul care a plecat.....	455
Sfaturi pentru tinere mame în devenire.....	465
Risipitoarea.....	469
Un pic de ploaie nu a stricat nimănui.....	473

Respect Străbăteau întinderile monocrome, ce păreau lipsite de margini. Pustiul galben-ocru, ars de soare, și așezările ome-nești rarissime erau atât de îndepărtate de marginea șoselei, încât Sofiei i se păreau a fi doar niște decoruri intangibile, pictate deasupra orizontului cu rămășițe de vopsea, de cineva care nu avea nici chef și nici timp de așa ceva.

Dar era extraordinar. După cum spusese cineva, orice bărbat, femeie și copil ar trebui să vadă deșertul măcar o dată înainte de moarte.

Sofiei nu îi plăceau munții și nici dealurile și nici pădu-
 rile. Nu atât de mult ca întinderea deșertului, pământul
 galben și crăpat sau lanurile de grâu ori rapiță care păreau
 că se împrăștie de-o parte și de alta a șoselei sale, până la
 marginile lumii. Treceau pe lângă o mulțime de oameni cu
 rucsacuri în spinare, cu pumnii strânși și cu degetele mari
 ridicate spre cer, o rugăciune pentru dumnezeul șoselelor.
 Treceau mereu pe lângă felurite leșuri, animale mici, zdro-
 bite și împrăștiate pe asfaltul încins. Sofia făcea eforturi să
 facă abstracție de destinele îngemănate ale tuturor acelor
 animăluțe. Își spunea:

— Nu înțeleg care e faza cu animalele astea. Ce e așa
 de interesant la dormitul pe mijlocul șoselei?

Fata întorcea capul după fiecare în parte și, la un moment
 dat, își cumpăraseră de la una dintre zecile de benzinării în
 care opriseră până atunci un carnețel în care documenta
 fiecare apariție.

*Autostrada 3. Kilometrul 129. Câine alb maidanez pe
 linia continuă. Mașele la 4 metri mai departe.*

*Șoseaua I29. Kilometrul 84. Vulpe tânără, probabil pui.
 Stare bună.*

*Drumul zonal K-9. Kilometrul 51. Iepure sur. Cap lipsă.
 Probabil rămas în grilajul mașinii.*

Și așa mai departe.

Opreau pe la benzinării destul de des, după părerea ei.

— Nu înțeleg de ce oprim așa des, se plânse ea, fără
 să fie atentă cu adevărat la întrebările pe care le punea.

Paul trăgea frâna de mână și ofta:

Respect ~~pe~~ Oprim des fiindcă Dumnezeu e în rezervor. Dumnezeuul nostru e în rezervor.

Sofiei i se păru că explicația era suficientă și rezonabilă.

Se lansa în discuții – mai degrabă monologuri – despre felurite subiecte, iar atunci când tăcerea lui Paul o apăsa prea tare, își punea ochelarii Persol pe nas, se lăsa pe spate și dădea drumul la muzică. Ascultau discul acela deja a patra sau a cincea oară de când îl cumpăraseră. Toate melodiile – cover-uri după melodii de Bob Dylan.

Low Rider, cântat de War.

Born on the Bayou, de Creedence.

Nutbush City Limits, de Ike și Tina.

Și așa mai departe.

— La ce distanță sunt de ei?

— Ultima înregistrare e din dimineața asta.

— Deci sunt încă în oraș.

— Posibil. Am scanat aproape toate înregistrările. Nu i-am văzut părăsind perimetrul metropolitan.

— Căcat. Asta nu înseamnă mare lucru.

— Păi, asta este. Nu pot monitoriza un sistem de supraveghere al unui oraș întreg de unul singur, în timp real. Există un timp de întârziere. Au ieșit din raza de supraveghere la intersecția dintre Figueroa și Strada 10.

— Nu au apărut de atunci pe camere?

— Nu.

— Ești sigur?

— Nu.

Pauză.

— De ce dracu' nu o poți găsi?! scrâșni Albert.

— Fiindcă sunt singur. Am nevoie de resurse, de oameni. Omule, tu știi ce lățime de bandă folosesc ca să o găsesc pe tipa asta? Procesoarele bazelor de date guvernamentale ar plesni ca niște ouă bătute la microunde dacă aș trece

prin ele. Am nevoie de mai multe informații despre tipa asta. Informații specifice, ca să pot ținti acolo unde trebuie, ca să nu mai băjbâi prin întuneric.

— Nu am alte informații. Tu ești cel care îmi dă mie informații, nu invers! Trebuie să ne descurcăm cu ce avem, i-o tăie Albert.

— Știi, ai putea lua legătura cu un *majordom*, să-i localizeze pentru tine. Să nu te bazezi exclusiv pe înregistrările din sistemul de supraveghere rutieră...

— Nu. Tipul e periculos. Și oricum, eu sunt cel care trebuie să se ocupe de asta.

— Ai câștiga niște timp. Nu ai mai fi mereu cu câteva ore în urma lor, insistă tehnicianul.

— Aș câștiga niște timp dacă mi-ai spune în timp real unde îi gădesc. Tu spune-mi unde dracu' sunt și lasă deciziile astea în seama mea!

— Am înțeles.

După o oră de căutare, tehnicianul, acolitul, ochelaristul tău te-a sunat și ți-a spus că de pe numărul tău de telefon, cel pe care îl aveai în mobilul pe care ți l-a luat bărbatul blond, s-a efectuat un apel către un telefon public.

Tehnicienii ăștia... nu puteai trăi fără ei, ți-ai spus tu. Ochelaristul a localizat apelul. Fusese efectuat chiar de lângă telefonul public *către care* fusese făcut apelul, lucru care ți s-a părut ciudat. De ce ar suna cineva la un număr aflat în exact același loc din care se face apelul? Ai primit adresa unui motel prăfuit, undeva spre marginea orașului. În afara rețelei de supraveghere. Normal. Paul ăsta știa care era protocolul de urmărire, altfel nu îți puteai explica cum dracu' reușea să vă evite pe tine și cele 130.000 de camere de filmat pe lângă care ar fi putut să treacă, dar nu o făcuse.

Ai intrat la recepția motelului și ai întrebat de cei doi. Recepționarul a strâmbat din nas și a trebuit să faci uz de o legitimație de agent al guvernului ca să-i dezlegi limba.

Da, trecuseră pe acolo.

Nu, nu era nimic în neregulă cu ei. De ce, făcuseră ceva rău?

Te-ai mulțumit să taci și ai ieșit în soare. Ai făcut câțiva pași și ai observat un telefon public. Sub aparat, pe trotuar, ai recunoscut rămășițele unui telefon mobil antic. Era făcut praf. Te-ai aplecat și l-ai cules, după care ți-ai rotit privirea în jur. În afară de un bătrân care purta o pălărie și se prăjea la soare, nu ai văzut pe nimeni. Ai recuperat cartela dinăuntru și ai văzut că era cartela ta.

De ce sunase de pe un mobil, folosind numărul tău, la un telefon public, aflat la trei metri distanță?

Ca să-ți spună unde se află.

În mod sigur știa că numărul era monitorizat. Un om care putea sparge un cod PIN și care putea evita un sistem de urmărire atât de vast ar fi trebuit să știe că tu, Albert, ai fi ajuns acolo în cel mai scurt timp posibil.

Sau poate că apelul fusese efectuat de altcineva? Cineva care... colabora cu Paul? Cineva care încerca să te distragă de la calea corectă?

Prea extravagant. Ai ales concluzia inițială, fiindcă era cea mai simplă: Paul se juca cu tine. Nu avea prea multă substanță, dar nu aveai de ales. Vânătorul trebuie să urmărească prada. Nu există scurtături când urmărești un om care nu are nimic de pierdut.

L-ai sunat pe tehnicianul ăla cu ochelari-fund-de-borcan și i-ai spus să ia legătura cu o companie de telefonie și să îți aloce pe o altă cartelă numărul vechi de pe telefonul pe care tocmai l-ai recuperat în bucăți. Apoi să îți spună de unde poți ridica acea cartelă, din orașul în care te aflai. Aveai o presimțire că asta era o măsură de precauție necesară, ca și cea de a-ți urmări propriul număr.

Ai băgat resturile de plastic în buzunar, apoi te-ai apropiat de bătrânul cu pălărie. Te privea intens, cu ochi mici și plini de vase roșii. Avea nasul borcănat și purta o cămașă în carouri. Pielea lui era ca de hârtie.

Te-ai aplecat spre el și ai întrebat:

— Moșule, ai văzut un bărbat și o fată roșcată trecând pe aici?

prin ele. Am nevoie de mai multe informații despre tipa asta. Informații specifice, ca să pot ținti acolo unde trebuie, ca să nu mai bâjbâi prin întuneric.

— Nu am alte informații. Tu ești cel care îmi dă mie informații, nu invers! Trebuie să ne descurcăm cu ce avem, i-o tăie Albert.

— Știi, ai putea lua legătura cu un *majordom*, să-i localizeze pentru tine. Să nu te bazezi exclusiv pe înregistrările din sistemul de supraveghere rutieră...

— Nu. Tipul e periculos. Și oricum, eu sunt cel care trebuie să se ocupe de asta.

— Ai câștiga niște timp. Nu ai mai fi mereu cu câteva ore în urma lor, insistă tehnicianul.

— Aș câștiga niște timp dacă mi-ai spune în timp real unde îi găsec. Tu spune-mi unde dracu' sunt și lasă deciziile astea în seama mea!

— Am înțeles.

După o oră de căutare, tehnicianul, acolitul, ochelaristul tău te-a sunat și ți-a spus că de pe numărul tău de telefon, cel pe care îl aveai în mobilul pe care ți l-a luat bărbatul blond, s-a efectuat un apel către un telefon public.

Tehnicienii ăștia... nu puteai trăi fără ei, ți-ai spus tu. Ochelaristul a localizat apelul. Fusese efectuat chiar de lângă telefonul public *către care* fusese făcut apelul, lucru care ți s-a părut ciudat. De ce ar suna cineva la un număr aflat în exact același loc din care se face apelul? Ai primit adresa unui motel prăfuit, undeva spre marginea orașului. În afara rețelei de supraveghere. Normal. Paul ăsta știa care era protocolul de urmărire, altfel nu îți puteai explica cum dracu' reușea să vă evite pe tine și cele 130.000 de camere de filmat pe lângă care ar fi putut să treacă, dar nu o făcuse.

Ai intrat la recepția motelului și ai întrebat de cei doi. Recepționarul a strâmbat din nas și a trebuit să faci uz de o legitimație de agent al guvernului ca să-i dezlegi limba.

Da, trecuseră pe acolo.

Nu, nu era nimic în neregulă cu ei. De ce, făcuseră ceva rău?

Paul trăgea frâna de mână și ofta:

Respect Țer. Oprim des fiindcă Dumnezeu e în rezervor. Dumnezeuul nostru e în rezervor.

Sofiei i se păru că explicația era suficientă și rezonabilă.

Se lansa în discuții – mai degrabă monologuri – despre felurite subiecte, iar atunci când tăcerea lui Paul o apăsa prea tare, își punea ochelarii Persol pe nas, se lăsa pe spate și dădea drumul la muzică. Ascultau discul acela deja a patra sau a cincea oară de când îl cumpăraseră. Toate melodiile – *cover-uri* după melodii de Bob Dylan.

Low Rider, cântat de War.

Born on the Bayou, de Creedence.

Nutbush City Limits, de Ike și Tina.

Și așa mai departe.

— La ce distanță sunt de ei?

— Ultima înregistrare e din dimineața asta.

— Deci sunt încă în oraș.

— Posibil. Am scanat aproape toate înregistrările. Nu i-am văzut părăsind perimetrul metropolitan.

— Căcat. Asta nu înseamnă mare lucru.

— Păi, asta este. Nu pot monitoriza un sistem de supraveghere al unui oraș întreg de unul singur, în timp real. Există un timp de întârziere. Au ieșit din raza de supraveghere la intersecția dintre Figueroa și Strada 10.

— Nu au apărut de atunci pe camere?

— Nu.

— Ești sigur?

— Nu.

Pauză.

— De ce dracu' nu o poți găsi?! scrâșni Albert.

— Fiindcă sunt singur. Am nevoie de resurse, de oameni. Omule, tu știi ce lățime de bandă folosesc ca să o găsesc pe tipa asta? Procesoarele bazelor de date guvernamentale ar plesni ca niște ouă băgate la microunde dacă aş trece

prin ele. Am nevoie de mai multe informații despre tipa asta. Informații specifice, ca să pot ținti acolo unde trebuie, ca să nu mai bâjbâi prin întuneric.

— Nu am alte informații. Tu ești cel care îmi dai mie informații, nu invers! Trebuie să ne descurcăm cu ce avem, i-o tăie Albert.

— Știi, ai putea lua legătura cu un *majordom*, să-i localizeze pentru tine. Să nu te bazezi exclusiv pe înregistrările din sistemul de supraveghere rutieră...

— Nu. Tipul e periculos. Și oricum, eu sunt cel care trebuie să se ocupe de asta.

— Ai câștiga niște timp. Nu ai mai fi mereu cu câteva ore în urma lor, insistă tehnicianul.

— Aș câștiga niște timp dacă mi-ai spune în timp real unde îi gădesc. Tu spune-mi unde dracu' sunt și lasă deciziile astea în seama mea!

— Am înțeles.

După o oră de căutare, tehnicianul, acolitul, ochelaristul tău te-a sunat și ți-a spus că de pe numărul tău de telefon, cel pe care îl aveai în mobilul pe care ți l-a luat bărbatul blond, s-a efectuat un apel către un telefon public.

Tehnicienii ăștia... nu puteai trăi fără ei, ți-ai spus tu. Ochelaristul a localizat apelul. Fusese efectuat chiar de lângă telefonul public *către care* fusese făcut apelul, lucru care ți s-a părut ciudat. De ce ar suna cineva la un număr aflat în exact același loc din care se face apelul? Ai primit adresa unui motel prăfuit, undeva spre marginea orașului. În afara rețelei de supraveghere. Normal. Paul ăsta știa care era protocolul de urmărire, altfel nu îți puteai explica cum dracu' reușea să vă evite pe tine și cele 130.000 de camere de filmat pe lângă care ar fi putut să treacă, dar nu o făcuse.

Ai intrat la recepția motelului și ai întrebat de cei doi. Recepționerul a strâmbat din nas și a trebuit să faci uz de o legitimație de agent al guvernului ca să-i dezlegi limba.

Da, trecuseră pe acolo.

Nu, nu era nimic în neregulă cu ei. De ce, făcuseră ceva rău?

Te-ai mulțumit să taci și ai ieșit în soare. Ai făcut câțiva pași și ai observat un telefon public. Sub aparat, pe trotuar, ai recunoscut rămășițele unui telefon mobil antic. Era făcut praf. Te-ai aplecat și l-ai cules, după care ți-ai rotit privirea în jur. În afară de un bătrân care purta o pălărie și se prăjea la soare, nu ai văzut pe nimeni. Ai recuperat cartela dinăuntru și ai văzut că era cartela ta.

De ce sunase de pe un mobil, folosind numărul tău, la un telefon public, aflat la trei metri distanță?

Ca să-ți spună unde se află.

În mod sigur știa că numărul era monitorizat. Un om care putea sparge un cod PIN și care putea evita un sistem de urmărire atât de vast ar fi trebuit să știe că tu, Albert, ai fi ajuns acolo în cel mai scurt timp posibil.

Sau poate că apelul fusese efectuat de altcineva? Cineva care... colabora cu Paul? Cineva care încerca să te distragă de la calea corectă?

Prea extravagant. Ai ales concluzia inițială, fiindcă era cea mai simplă: Paul se juca cu tine. Nu avea prea multă substanță, dar nu aveai de ales. Vânătorul trebuie să urmărească prada. Nu există scurtături când urmărești un om care nu are nimic de pierdut.

L-ai sunat pe tehnicianul ăla cu ochelari-fund-de-borcan și i-ai spus să ia legătura cu o companie de telefonie și să îți aloce pe o altă cartelă numărul vechi de pe telefonul pe care tocmai l-ai recuperat în bucăți. Apoi să îți spună de unde poți ridica acea cartelă, din orașul în care te aflai. Aveai o presimțire că asta era o măsură de precauție necesară, ca și cea de a-ți urmări propriul număr.

Ai băgat resturile de plastic în buzunar, apoi te-ai apropiat de bătrânul cu pălărie. Te privea intens, cu ochi mici și plini de vase roșii. Avea nasul borcănat și purta o cămașă în carouri. Pielea lui era ca de hârtie.

Te-ai aplecat spre el și ai întrebat:

— Moșule, ai văzut un bărbat și o fată roșcată trecând pe aici?

Bătrânul a rămas tăcut. A continuat să te privească, înfricoșat, dar totuși sfidător.

L-ai măsurat din cap până în picioare, așa cum stătea așezat. Nu îți plăcea pălăria lui de țaran, așa că i-ai scos-o de pe cap și ai repetat întrebarea. El a mijit ochii, făcându-și-i chiar mai mici, dar tot tăcut a rămas. Urmărea pălăria din mâna ta și parecă nu existai pentru el.

Atunci ai dat ușor la o parte haina ta. Nu mult, dar atât cât să poată vedea patul pistolului tău. M1911, încă pur, încă nevinovat.

Și apoi ai repetat întrebarea. Bătrânul te-a privit fără să se clintească și ai văzut adevărul în ochii lui mici, încadrați de riduri și tivțiți cu cele mai ridicol de stufoase sprâncene din câte au existat vreodată.

Nu se temea de tine sau pur și simplu nu-i păsa.

L-ai mai privit o dată, cu pielea lui solzoasă, cu ochii lui mici și cu părul alb, rărit. L-ai aruncat pălăria în praf și te-ai urcat în mașina ta neagră. Tehnicianul, acolitul, ochelariștii tău te-a sunat să-ți spună că blondul și fata tocmai părăseau orașul.

Mergeau spre vest.

„Mereu spre vest”, ți-ai spus și ai apăsat pe accelerație.

Trenul gonea.

Anton încercă, fără succes, să se facă puțin comod în compartimentul acela dotat cu aer condiționat și, pe măsură ce inspira vaporii răcoroși, i se făcu ciudă pe suma uriașă cheltuită pe biletul de tren. Dar nu avusese de ales. Sofia se îndepărta de el în linie dreaptă, cel mai rapid și mai eficient mod de a te îndepărta de cineva, iar unica modalitate de a o ajunge din urmă era să ia acel tren. Era singurul care se deplasa rapid și în direcția în care voia el să meargă. Ar fi putut aștepta câteva ore, să fi luat un alt tren, unul mai ieftin, fără aer condiționat și compartimente de câte șase locuri, dar asta ar fi însemnat să piardă cele câteva

ore prețioase, iar trenul ieftin făcea și mai multe opriri decât acesta. Pentru oameni și cărți

Asta însemna puterea banilor.

Banii nu erau totul, dar te puteau duce din punctul A în punctul B mai repede decât autostopul sau picioarele. Banii aveau puterea de a cumpăra timpul. Gândindu-se la asta, gustul amar cauzat de cheltuiala nesăbuită îi dispăru din gură. Nu era echipat pentru a ieși în lume. Nu era mai pregătit decât puiul de pasăre care tocmai a căzut peste marginea cuibului, dar călca cu nepăsare peste cioburile eșecului, presărate peste tot în jurul său, fiindcă a da greș nu era o opțiune de care să fie conștient.

Indiferent cât l-ar fi costat, indiferent cât ar fi durat, aceasta era ocazia să facă ceva semnificativ și, în același timp, să se rupă de tot ce era în jurul său. Voia să dispară după ce toată afacerea asta era rezolvată. Acesta era un gând care îi dădea târcoale din dimineața acelei zile.

Dacă ar fi urcat în trenul mai ieftin, ar fi nimerit fără doar și poate între oameni, între mulți oameni. Trenurile scumpe erau pentru cei puțini, iar trenurile ieftine pentru cei mulți. Oamenii aceia mulți i-ar fi strivit umerii cu trupurile lor înghesuite, iar limbile lor ar fi încercat să-l tragă și pe el de limbă. Gălăgia lor i-ar fi tulburat concentrarea și i-ar fi speriat gândurile.

L-ar fi deviat de la țelul său, iar Anton nu dorea așa ceva.

Nu era făcut pentru viața în societate. Era complet detașat de tot ce se întâmpla în jurul său. Nu se uita la televizor și nu citea presa. Nu călcase vreodată într-un club. Munca îl plictisea. Program de la 9 la 5 și bonusuri semestriale. Căcat. Nu avea bani, nu avea credit la bancă și nu îi păsa de alegeri, de corectitudine politică sau de opinia socială.

Oricât de liber ar fi fost, printre semenii săi se simțea prizonier.

Nu ar fi spus despre sine că era un cinic. Nu știa foarte bine ce însemna asta. Era mai degrabă solipsist, dar starea lui era complet lipsită de egoism. Nu îl interesau destinele altora, dar nu îl interesa nici propriul destin.